

Отъ Ихтиманъ царьтъ е далеко. Но когато стигна въ Цариградъ за 10—15 дня, той проумѣ, че отъ скромния ханъ до близкия дворецъ е още по-далеко; че да се стигне дотамъ, трѣбватъ месеци и години.

И паритѣ почватъ да се свършватъ, колкото и да ги пести. Тогава?

Но смѣлитѣ и твърде люде винаги намиратъ подкрепа въ живота. Единъ кафеджия посъветвалъ дѣда Станоя да завърже молбата си на една върлина и да я издигне високо, когато султанътъ минава изъ улицата презъ време на обичайния селямлъкъ — петъчното праздненство въ джамията.

Така и постъпилъ. Тъкмо когато минавала султанската каляска, той издигналъ върлината съ заявлението. За негова радостъ, султанътъ съзрѣлъ бѣлия листъ, далъ заповѣдъ да спратъ и пратилъ единъ отъ адютантитѣ си да види, какъвъ е и какво иска този своеобразенъ просителъ.

Молбата на вжглишаритѣ била удовлетворена. Издадена била строга заповѣдъ противъ ангарията. За дѣда Станоя било наредено да се върне безплатно до градеца си съ пощенски коли.

Вжглишаритѣ ликували отъ победата. При все това дѣдо Станой пакъ билъ обвиненъ, че бунтува раята и тикнатъ въ затвора, изпърво въ Самоковъ, следъ това въ София и най-после въ Нишката крѣпостъ.

По този начинъ ангарията била премахната. Но вжглишаритѣ не могли много да се възползватъ отъ нея. Почнало да идва отъ Европа евтино желѣзо и то нанесло силенъ ударъ на домашния ни желѣзодобивъ.

Дѣдо Станой излѣзълъ отъ затвора и билъ посрещнатъ отъ цѣлото население като избавителъ. Съ общи усилия и помощъ му била построена спретната кжщичка, въ която да прекара старинитѣ си.

Дошло политическото освобождение. Наскоро дѣдо Станой склопилъ очи като праведникъ.